

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversaria ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

QVÆSTIO V.

Vtrum multiplicatis numero terminis multiplicentur relationes?

SECTIO I.

Sententia Adversaria ponitur.

- 1** **H**OMISTÆ vnanimi consensu asserunt, vnam numero relationem sufficere ad plures terminos individualiter distinctos, & proinde nullo modo multiplicari relationes ad multiplicationem numericam terminorum. Probatur.
- 2** Primo, quia hæc paternitas ponitur, vt homo per illam sit, & denominetur formaliter hic numero Patris, sed per vnam paternitatem sit hic numero Pater, & per plures paternitates, etiam si multiplicentur in eodem subiecto illud subiectum non fit plures Patres numero, sed est incapax essendi plures; ergo est incapax plurium relationum numero distinctarum, etiam si dentur plures numero termini.
- 3** Secundo arguit P. Rubius, quia non sunt multiplicandæ entitates sine virginti necessitate; sed si multiplicentur relationes eiusdem speciei per multiplicationem terminorum, multiplicentur ferè infinitæ entitates reales sine virginti necessitate; ergo non debent multiplicari; probatur minor, quia ferè infinita sunt alba eiusdem gradus, ad quæ refertur vnum, & idem per relationem similitudinis; ergo ferè infinitas habebit entitates reales quodlibet numero distinctum, si pro singulis multiplicentur singulæ relationes; quod vero necessitas non virgeat, probatur, quia secundum communem sententiam Scholæ pro singulis conclusionibus eiusdem rationis non multiplicentur in eodem homine singuli habitus scientiæ, sed idem habitus numero se extendit ad omnes, & posset se extendere, etiam si essent infinitæ; sed æque facile est quod eadem numero relatio se extendat ad omnes terminos eiusdem rationis: ergo nulla est necessitas multiplicandi singulas pro singulis.
- 4** Tercio, probatur: vna relatio numero non potest esse in duobus subiectis totalibus; sed si relatio sumeret suam vnitatem numericam à termino, & multiplicaretur ad multiplicationem terminorum, bene posset esse in pluribus subiectis totalibus; ergo si non potest, ex eo est, quod vnitatem numericam sumit à subiecto, & non à termino.

SECTIO II.

Nostra conclusio ponitur.

- 1** Vna numero relatio non sufficit ad plures numero terminos respiciendos, sed necessario debent multiplicari relationes ad multiplicationem terminorum numero distinctorum.
- 2** Hæc est communis pene omnium Societatis Iesu Doctorum sententia, probatur sic.
- Primo ad hominem contra Thomistas omnes, qui asserunt, relationem distingui ex natura rei à

suo fundamento, vel distinctione rei à re, vel distinctione modi à re; ita Capreolus, Caiet. Ferrata Iabellus, Sotus, &c.

Ideo relatio distinguitur à suo fundamento, quia posito fundamento, non ponitur relatio quantum ad actuale tendentiam ad suum terminum; ergo vel hæc ratio est insufficiens ad probandam distinctionem inter fundamentum, & relationem, vel necessario probat, multiplicatis terminis, multiplicari relationes; sed non est insufficiens ad primum, vt latissime demonstratum est supra, & admittunt omnes adversarii; ergo multiplicatis terminis, multiplicentur relationes: probatur consequentia; ideo relatio distinguitur à suo fundamento, quia posita aliqua forma non potest non poni secundum omnem suam rationem formalem; ergo multiplicatis terminis, multiplicentur relationes; pater consequentia: si multiplicatis terminis non multiplicarentur relationes ideo hoc esset, quia licet duo non distinguantur à parte rei, potest poni vnum realiter, & formaliter, quin ponatur aliud quantum ad denominationem, & formalitatem aliquam; sed hoc implicat, quia ideo posita relatione realiter, & actualiter, non potest poni, quin ponatur secundum omnem suam denominationem, & formalitatem, quia illa formalitas non distinguitur realiter ab ipsa relatione: ergo, &c. probatur maior posita similitudine formali in aliquo subiecto, non ponitur secundum omnem formalitatem, & denominationem similitudinis identificatam cum illa: ergo etiam si duo non distinguantur realiter, potest poni vnum quantum ad suam entitatem, quin ponatur quantum ad omnem denominationem, & formalitatem identificatam realiter cum illo, quod ponitur: probatur antecedens, posita similitudine respectu primi albi, non ponitur formalitas, & denominatio respectu secundi albi; sed formalitas, & denominatio respectu secundi albi secundum adversarios est idem realiter cum similitudine respectu primi albi: ergo posita similitudine formali, non ponitur omnis ratio, & denominatio formalis, quæ identificatur cum ipsa similitudine formali realiter: probatur maior, & sumo relationem maternitatis posito primo filio, non denominatur mater actualiter, & formaliter respectu aliorum filiorum, quos potuit generare; alias B. Virgo esset actualiter, & formaliter mater naturalis multorum filiorum, quos potuit habere, quod est absurdum in fide, & contra rationem relationis prædicamentalis, cuius essentia consistit in puro respectu. Ex quibus manifeste colligitur supposita distinctione relationis à fundamento, non posse consequenter negari, quin multiplicatis terminis realiter, multiplicentur respectus, & quin addito novo termino, aliquid reale addatur præexistenti relativo, Patri, v. g. quod antea non habebat, æque distinctum ab ipso, ac erat paternitas quam antea habebat; hoc enim convincit consequenter loquendo argumentum factum, quia est omnino eadem ratio, nam si Petrus, cum genuit primum filium, indiguit nova re, aut novo modo reali distincto, vt ad illum realiter referretur, cur non etiam quando de novo incipit referre ad secundum? nec enim dici potest, priorem entitatem, aut modum sufficere, tum quia non potest effectus formalis augeri, nisi realiter augeatur forma, tum etiam quia prior relatio adæquate referebat ad primum filium, & ab illo pendet in esse, definitione, &c.

E e e e 3 cogni